

Brno dne 17. června 2022
Č. j.: MZP/2022/560/1007
Sp. zn.: ZN/MZP/2020/171
Vaše č. j.: 8 As 124/2022-49
Vyřizuje: Ing. Marie Boehmová
Mgr. Petr Jimramovský
Tel.: 267 123 709
E-mail: marie.boehmova@mzp.cz

Nejvyšší správní soud
ID datové schránky: wwjaa4f
Moravské nám. 6
657 40 Brno

Věc: Doplnění kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 18 A 45/2020 - 177 ze dne 22.4.2022, vedené u NSS pod č.j. 8 As 124/2022-49

Stěžovatel:

ČR - Ministerstvo životního prostředí, Praha, Vršovická 1442/65 (dále jen MŽP, stěžovatel nebo žalovaný), jednáním za MŽP byl ve smyslu § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), pověřen Mgr. Petr Jimramovský, zaměstnanec stěžovatele ve služebním poměru

Další účastníci řízení o kasační stížnosti podle § 105 odst. 1 s.ř.s.:

ENVIROPOL s.r.o., IČO: 289 61 722, sídlem Československého exilu 2062/8, Praha 4, zastoupená advokátem Mgr. Et Mgr. Janem Kořánem, sídlem Opletalova 55, Praha 1 (dále ENVIROPOL s.r.o. nebo žalobkyně)

Stěžovatel je osvobozen od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Dne 10.6.2022 obdržel stěžovatel usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 124/2022-49 na jehož základě doplňuje důvody kasační stížnosti č.j. MZP/2022/560/903 datované 25.5.2022.

Seznam příloh:

1. Spis I. instance – České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod
2. Spis II. instance – Ministerstva životního prostředí, OVSS Brno
3. Pověření Mgr. Petra Jimramovského k zastupování a jednání před Nejvyšším správním soudem

Ve stanovené lhůtě jednoho měsíce uvádí stěžovatel následující:

I.

Žalovaný podal dne 25.5.2022 kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen městský soud či MS Praha) č.j. 18 A 45/2020-177 ze dne 22.4.2022 (dále jen rozsudek), jímž bylo k žalobě společnosti ENVIROPOL s.r.o. zrušeno rozhodnutí č.j. MZP/2020/560/774, vyhotovené dne 3.7.2020, kterým MŽP v odvolacím řízení podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), zamítlo odvolání společnosti ENVIROPOL s.r.o. a **potvrdilo** rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod (dále jen inspekce nebo ČIŽP) č.j. ČIŽP/46/2020/1249 vyhotovené dne 19.2.2020 ve věci **uložení pokuty ve výši 350 000 Kč za spáchání přestupků podle § 25 odst. 1 písm. f), odst. 2 písm. a) a d) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší**, v rozhodném znění (dále jen zákon o ochraně ovzduší).

II.

MŽP jako strana žalovaná má v první řadě za to, že napadený rozsudek městského soudu trpí dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a také dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu, popřípadě v jiné

vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Ministerstvo (stěžovatel) v první řadě uvádí, že je třeba si uvědomit, za co je vlastně žalobkyně (ENVIROPOL s.r.o.) trestána. Není to za obsah nebezpečných látek v prašných částicích, které jsou jednoznačně původem z odlehčovacího potrubí primárního drtiče, což je v přímé souvislosti s náhradou hermetických membrán pro jednorázové použití za otevíratelné klapky a jejich následným nesprávným provozem, ale za to, že žalobkyně neprovozovala stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu; je tedy trestána za změnu technologie, aniž by si vyžádala u příslušného krajského úřadu změnu povolení a v souvislosti s tím rovněž změnu provozního řádu.

Detailně se MS Praha věnuje svým úvahám v tomto směru v odstavcích 39. – 92. rozsudku. Stěžovatel je ovšem nucen konstatovat, že soud se v těchto svých úvahách ve značné míře ocitá na terénu, jenž málo souvisí s předmětem daného řízení a dochází k závěrům nekorespondujícím se skutečností (rozpor s obsahem spisu). V tom je stěžovatelem spatřována nezákonnost, kterou touto stížností napadá. Soud dle názoru stěžovatele nesprávně identifikoval objekt, který byl škodlivým jednáním žalobkyně zasažen. Tímto objektem je zájem na provozování určité činnosti podle schválených podmínek. Ochrana životního prostředí proti znečištění škodlivými látkami vypouštěnými do ovzduší je v tomto případě až objektem druhotným, jehož narušení může a nemusí nedodržováním podmínek provozu nastat. Zákonodárce vyhradil orgánům veřejné správy pravomoc ve formě schválení určit, které technologie jsou pro dané druhy provozu z hlediska ochrany ovzduší vhodné (a jakým způsobem mají být využívány), a pro zajištění kvality těchto technologií vytvořil i povinnost provádět na nich patřičné kontroly provozuschopnosti. Trestáno v tomto případě tedy není poškozování životního prostředí, ale faktický zásah soukromoprávního subjektu do této pravomoci správního orgánu, který má potenciál poškození životního prostředí vyvolat, potažmo pak nezajištění požadovaných kontrol, které mají takovému poškození předcházet.

Stěžovatel je tedy toho mínění, že jeho, jakož i prvostupňové rozhodnutí, opírá svoje výroky o vině a trestu žalobkyně toliko o výše uvedené porušení zákona. Ostatní skutečnosti, zejména pak únik závadného prachu do ovzduší, který

vyplývá s kontrolních zjištění ČIŽP, jsou pouze skutečnostmi podpůrnými, které na otázce viny a výše sankce nic nemění.

K obsahu napadeného rozsudku pak stěžovatel podrobněji uvádí:

Městský soud svým rozsudkem č.j. 18 A 45/2020-177 ze dne 22.4.2022 shledal žalobu za částečně důvodnou a napadené rozhodnutí stěžovatele pro nezákonnost zrušil (dle § 78 odst. 1 s.ř.s.) a vrátil žalovanému – stěžovateli k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem MS Praha, a to, že především žalovaný přihlédne k doplnění dokazování, provedenému soudem a zohlední jeho výtky, pokud jde o zdůvodnění výše sankce a znění výroku ve vztahu k úniku prachu z netěsnosti rukávového filtru F2. Soud vytýká jak žalovanému, tak ČIŽP, že jejich rozhodnutí neposkytla adekvátní reakci na údajně zcela relevantní a zásadní pochybnosti vznesené v průběhu správního řízení žalobkyní ve věci uložení pokuty a zejména pak výše pokuty. Dle úvahy MS se stěžovatel nedostatečně věnoval námitkám žalobkyně, co se týká výše pokuty.

Odvolací orgán v odvolacím řízení tuto námitku dostatečně okomentoval (viz str.15–16 rozhodnutí č.j. MŽP/2020/560/774). Pokuta za předmětný přestupek je v právní úpravě koncipována jako relativně neurčitá, zákon vymezuje pouze její maximální hranici a vytváří tak prostor pro uplatnění správního uvážení v jehož rámci ČIŽP přihlížela v první řadě k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, době trvání protiprávního stavu, k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Při stanovení výše pokuty byly inspekci vzaty v úvahu jak okolnosti polehčující, tak i přitěžující. Za polehčující okolnost je považováno to, že žalobkyně již učinila určitá opatření k zabránění úniku škodlivých látek do ovzduší nebo je plánuje či aktuálně realizuje. K tíži žalobkyně je hodnocen souběh více přestupků, které svědčí o systémovém selhání při řízení provozu pro využívání elektroodpadů z hlediska ochrany ovzduší, což je považováno s ohledem na kapacitu zařízení, význam a zejména potenciál nebezpečnosti některých zpracovávaných komponent za zásadní vadu. Pokuta stanovená ve výši 3,5 % maximální částky (dle § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb. je pokuta do 10 000 000 Kč) dle MŽP odpovídá skutkovým okolnostem společenské nebezpečnosti, i dosavadní rozhodovací činnosti v typově srovnatelných případech.

Nebezpečnost určitého typu protiprávního jednání se projevuje mj. v systematickém řazení skutkové podstaty v zákoně. V § 25 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb. jsou skutkové podstaty rozděleny podle horní hranice výše pokuty do pěti skupin, a to 10.000.000,- Kč, 2.000.000,- Kč, 500.000,-Kč, 50.000,- Kč a 20.000,- Kč. Zařadil-li zákonodárce řešené porušení zákona do skupiny přestupků s nejvyšší sazbou, evidentně patří tento typ skutků mezi nejzávažnější protiprávní jednání na úseku ochrany vnějšího ovzduší vůbec. Správní orgány se ve správní úvaze o výši ukládané pokuty řídí nejen zákonem předepsanými kritérii, ale také základními principy správního rozhodování, včetně jeho předvídatelnosti (z § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá, že pokud zákon dává správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, je tento při svém rozhodování vázán svou vlastní ustálenou rozhodovací praxí). MŽP jako ústřední úřad na úseku ochrany ovzduší dbá na vytváření jednotného právního prostředí pro všechny právní subjekty. Při sankcionování je tak uplatňován princip postihování shodných skutkových podstat v obdobných případech srovnatelnou výší pokut, s důrazem na zachování preventivního účinku ukládaných sankcí. V daném případě uložená pokuta svou výší řádově nevybočuje z obdobných výší pokut na úseku ochrany ovzduší, uložených ČIŽP za obdobné správní delikty.

Stěžovatel se nevyjadřoval detailně a jednotlivě ke všem námitkám, neboť v daném řízení většina z nich byla žalobkyní vznesena již v průběhu kontrolního a správního řízení a byla zodpovězena v odůvodnění rozhodnutí první instance, na které stěžovatel odkázal. Stěžovatel považuje za nutné uvést, že povinnost své rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení názor odlišný, který zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá (např. rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014 – 9, rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008 – 130).

Pokud jde o únik prachu z rukávového filtru F2, MS vytýká stěžovateli, „že skutečnost, že prach, z něhož byl odebrán vzorek č. 2, podle všeho musel převážně unikat z rukávového filtru ovšem neznamená, že vzorek prachu (odebraný ve vnějším prostředí) svým složením (zejména co do obsahu těžkých

kovů) také přesně odpovídal prachu unikajícímu z rukávového filtru. Jinak řečeno, skutečnost, že nějaký prach z rukávového filtru unikal, ještě nevypovídá nic o přesném složení odebraných vzorků, tedy že obsahoval vysoké množství těžkých kovů zjištěných laboratorními rozbory, ČIŽP přitom žalobkyni v prvostupňovém rozhodnutí nevytýkala jen únik prachu jako takový, ale též únik prachu s obsahem těžkých kovů. To našlo svůj odraz přímo i v popisu skutku ve výroku I. písm. b) prvostupňového rozhodnutí. Tento závěr tak ČIŽP učinila součástí výroku o vině, jenž ovšem nemůže s ohledem na výše uvedené obstát. Žalobkyni je totiž kladeno za vinu něco, co nebylo v řízení dostatečně podloženo, resp. o čem vyvstaly relevantní pochybnosti. Vzhledem k tomu, že k závěru o vině nepostačuje jen vysoká pravděpodobnost, ale je vyžadována praktická jistota, muselo být napadené rozhodnutí zrušeno i z tohoto důvodu."

Stěžovatel je názoru, že ČIŽP dokumentovala odběr vzorků zcela dostatečně a o samotném odběru vzorků nelze mít žádné pochybnosti. Z protokolu o kontrole ze dne 3.12.2018 je zřejmé, že při šetření dne 6.11.2018 bylo zjištěno, že na spodní části venkovního filtru zejména v místě napojení vynášecího dopravníku a v jeho okolí se vyskytoval prach. Tento prach byl odebrán pracovníkem odborné laboratoře jako vzorek č. 2, výsledky analýzy prachu jsou uvedeny v protokolu č. 63629/2018. Protokol rovněž uvádí zvolenou metodu analýzy a vlastní výsledky vzorku. Stěžovatel tedy nesouhlasí s uvedeným závěrem soudu, a je toho názoru, že tato skutečnost byla zjištěna s praktickou jistotou, která vysoce převyšuje pouhou pravděpodobnost.

Pro účely zjištění, zda se žalobkyně dopustila vytýkaného přestupku, považuje stěžovatel za plně postačující rozbor vzorků prachu provedený akreditovanou zkušební laboratoří. Ostatně i znalec, který zpracoval znalecký posudek č. 83/2022 předložený žalobkyní, v závěru posudku výslovně konstatoval, že vzorky odebrané z různých míst areálu žalobkyně, které byly následně podrobeny chemickému rozboru, vypovídají o obsahu těžkých kovů (rtuť, kadmium, nikl, olovo, antimon, zinek) v posbíraném či smeteném prachu. Pokud však znalec uvedl, že určení původce – emitenta posbíraného prachu je pouhou nepodloženou spekulací z důvodu, že není známa doba ukládání tohoto prachu, atmosférické jevy v časově neurčeném období a rovněž nebyly zohledněny vlivy jiných emitentů v dané průmyslové zóně či hodnota pozadí uváděných látek v lokalitě,

považuje to stěžovatel za zcela spekulativní a naprosto nevěrohodné. Znalec zde totiž zcela opomenul skutečnost, že je to právě žalobkyně, která ve své provozovně provádí likvidaci elektroodpadu, při které se prokazatelně uvolňují závadné látky v podobě těžkých kovů. Ačkoliv sám požaduje její zohlednění, neuvedl, jaká je hodnota pozadí těchto látek v dané lokalitě a zda je natolik významná, aby mohla ovlivnit výsledky rozboru vzorků prachu. Také zmínka o nezohlednění vlivů jiných emitentů v dané lokalitě je naprosto nekonkrétní, neboť žádného takového emitenta neoznačil, stejně jako to v průběhu celého správního řízení neučinila ani žalobkyně.

MS ve svém rozsudku č.j. A 45/2020-177 ze dne 22.4.2022 (str. 9) uvedl, že *k důkazu provedl mapové podklady zachycující průmyslovou zónu s vyznačením jednotlivých provozů, fotografie areálu žalobkyně s kouřícími komíny provozu Kronospan v pozadí a dále výpisy z obchodního rejstříku a webové stránky vybraných společností z okolí provozu žalobkyně (SWOBODA CZ, s.r.o., DOORNITE s.r.o., KOSYKA, s.r.o. a KRONOSPAN, spol. s r.o.), z nichž vyplývá, že provozy v okolí se zabývají mj. výrobou či zpracováním elektrických či elektronických strojů, zařízení apod.*

Dle zjištění stěžovatele tato informace není zcela pravdivá. Společnost SWOBODA CZ, s.r.o. provozuje Lisovnu plastů Hruškové Dvory a Plynovou kotelnu (palivo je zemní plyn), společnost DOORNITE s.r.o. vyrábí dveře (zpracovává dřevo), společnost KOSYKA, s.r.o. provádí montáž konektorů a výrobu kabeláží pro spotřební elektroniku, automobily a investiční elektroniku a společnost KRONOSPAN, spol. s r.o. se zabývá dřevovýrobou. Je logické, že tyto společnosti nemohou být emitentem posbíraného prachu s obsahem těžkých kovů. Prach odebraný na střeše haly H3 v provozovně žalobkyně v bezprostřední blízkosti bezpečnostního výduchu vedoucího z drtiče či u venkovního filtru vedoucího z haly musí logicky pocházet z provozu, který je realizován v této hale a nikoliv od jiných emitentů. To platí tím spíše, pokud žalobkyně skutečně, jak opakovaně v průběhu řízení uváděla, střechu haly pravidelně uklízí. Stejně tak i výskyt těžkých kovů prokázaných analýzou vzorků odebraného prachu musí zcela logicky souviset s tím, že při podnikatelské činnosti, kterou žalobkyně provozuje, se uvolňují těžké kovy, a proto jejich výskyt ve vzorcích prachu nelze přičítat jiným blíže neurčeným emitentům. Nakonec žalobkyně sama připustila (co se týče

vzorku č. 2 z prachu odebraného u venkovního filtru), že se jedná o prach pocházející z jejího zpracovatelského procesu a že chemické složení prachu tohoto vzorku odpovídá jejím interním kontrolním rozborům.

Co se týče možnosti kontaminace vzorků prachu z jiných zdrojů, a potřeby zjištění pozadového znečištění ovzduší v lokalitě, je tento požadavek naprosto legitimní v případě posuzování znečištění ovzduší na základě koncentrací jednotlivých znečišťujících látek, avšak zde se o tento případ nejedná. Navíc dle provedených akreditovaných analýz jednotlivých odebraných vzorků byly zjištěny koncentrace kovů o několik řádů vyšší, než koncentrace zjišťované v rámci sledování kvality ovzduší v Jihlavě. Proto hodnoty zjištěné popisovaným způsobem rozhodně nemohly být pozadovým znečištěním zkresleny.

Stěžovatel nadto odkazuje na rozsudek MS Praha č.j. 15 A 80/2020-102 ze dne 14.04.2022, který byl vydán v rámci soudního řízení o žalobě proti odvolacímu rozhodnutí o přestupku, který spáchala tatáž společnost na úseku ochrany vod. Soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku se věnuje i výše uvedenému znaleckému posudku č. 83/2022, k němuž mimo jiné uvádí: *„Znalcovu souhlasnou odpověď na třetí otázku, zda mohly být odebrané vzorky kontaminovány vnějšími vlivy, například prachem z okolních zdrojů znečištění, kdy znalec uvedl, že určení původce – emitenta takto posbíraného prachu je pouhou nepodloženou spekulací z důvodu, že není známa doba ukládání tohoto prachu, atmosférické jevy v časově neurčeném období a rovněž nebyly zohledněny vlivy jiných emitentů v dané průmyslové zóně či hodnota pozadí uváděných látek v lokalitě, soud považuje za ryze spekulativní a naprosto nevěrohodnou. Znalec totiž naprosto pominul skutečnost, že je to právě žalobkyně, která v dané provozovně provádí likvidaci elektroodpadu, při které se prokazatelně uvolňují závadné látky v podobě těžkých kovů. Ačkoliv požaduje její zohlednění, neuvedl, jaká je hodnota pozadí těchto látek v lokalitě a zda je natolik významná, aby mohla ovlivnit výsledky rozboru vzorků prachu. Také jeho zmínka o nezohlednění vlivů jiných emitentů v dané průmyslové zóně je naprosto nekonkrétní, neboť žádného takového emitenta neoznačil, stejně jako to v průběhu celého řízení před správním orgánem i před soudem neučinila ani žalobkyně. Soud k tomu dodává, že prach odebraný na střeše haly H3 v provozovně žalobkyně v bezprostřední blízkosti bezpečnostního výduchu vedoucího z drtiče či u venkovního filtru vedoucího z haly musí logicky pocházet z provozu, který je realizován v této hale, a nikoliv od jiných (blíže neoznačených) emitentů. To platí tím spíše, pokud žalobkyně skutečně, jak opakovaně v průběhu*

řízení před správním orgánem uváděla, střechu haly pravidelně uklízí. Stejně tak i výskyt těžkých kovů prokázaný analýzou vzorků odebraného prachu musí zcela logicky souviset s tím, že při podnikatelské činnosti, kterou žalobkyně v hale uskutečňuje, se uvolňují těžké kovy, a proto jejich výskyt ve vzorcích prachu nelze přičítat jiným (blíže neoznačeným) emitentům." (některé pasáže uvedené v citované části odůvodnění soudu byly převzaty do textu této kasační stížnosti výše).

Je tedy zcela s podivem, že tentýž soud vydá v rámci dvou soudních řízení týkajících se téže žalobkyně dva zcela protichůdné názory na validitu téhož znaleckého posudku. Takový postup soudu je zcela v protikladu s požadavkem na předvídatelnost soudních rozhodnutí, a tedy zachování legitimního očekávání. Soud citovaný rozsudek, jehož je sám autorem, ve stížnosti napadeném rozsudku ani nezmínil, natož aby se k jeho závěrům jakkoli vyjádřil. Stěžovatel chápe, že rozsudky byly vydány v rozmezí osmi dní, což je velmi krátká doba, ale to takový odchýlný přístup soudu nemůže omlouvat.

Kromě toho je třeba zmínit problematiku důkazního břemene, se kterou se soud dle názoru stěžovatele nevypořádal právně zcela korektním způsobem. Správní orgány na základě kontrolních zjištění dospěly v souladu se zásadou materiální pravdy k jednoznačnému závěru, že prach odebraný na střeše haly H3 pochází z kontrolovaného provozu. Žalobkyně následně předložila předmětný znalecký posudek, kterým zjištění správních orgánů zpochybnila. Jestliže žalobkyně tvrdí, že prach může pocházet z jiného provozu v okolí, nebo mohl jiný provoz v okolí prach kontaminovat, leží důkazní břemeno ve věci prokázání těchto tvrzení na ní. Je těžké si představit, že správní orgány na základě takových tvrzení provedou kontroly všech okolních provozů za účelem potvrzení zcela nepravděpodobné hypotézy, že znečištění pochází právě od nich. Soud tak správní orgány v podstatě vystavil neřešitelné situaci, přestože je důkazní břemeno v rámci těchto tvrzení na straně žalobkyně. Jestliže správní orgán shromáždí dostatečné důkazy k prokázání rozhodných skutečností, a následně dojde ke zpochybnění těchto důkazů ze strany obviněného, neznamená to, že je správní orgán automaticky povinen tato tvrzení vyvracet.

V napadeném rozsudku soud dále uvádí následující: *„Dále soud poukazuje i na další dílčí vady odůvodnění výše sankce, které činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Připomíná, že žalobkyně ve svém odvolání zpochybňovala jednak otázku zohlednění podnětů (obdržených ČIŽP k provozu žalobkyně) jako přitěžující okolnosti a dále namítala, že měla být zohledněna společenská*

prospěšnost jejího provozu. Jakkoli se jednalo o dílčí námitky, i zde žalovaný pochybil, pokud na ně nereagoval, resp. pokud nebyla jeho reakce alespoň implicitně z odůvodnění výše pokuty zřejmá. Soud k tomu dodává, že společenská prospěšnost souvisí s kritériem, jež zákonem při určení výše pokuty výslovně předpokládá, a to povahou činnosti právnické osoby [§ 37 písm. g) přestupkového zákona]. Absence reakce na tuto námitku je tím spíše zarážející za situace, kdy v případě rozhodnutí žalovaného na úseku ochrany vod (č. j. MZP/2019/560/1302) byla právě i tato otázka zohledněna jako jeden z důvodů pro snížení pokuty. Soud tímto samozřejmě netvrdí, že závěry správních orgánů na úseku ochrany vod lze automaticky přenášet i na nyní projednávanou věc (i s ohledem na rozdílné hranice zákonných sazeb), nicméně i tato námitka si zasloužila reakci. Tak tomu je právě i vzhledem k tomu, že v návaznosti na výše predestřené úvahy vyvstaly zřejmé pochybnosti o míře společenské škodlivosti jednání žalobkyně."

V první řadě stěžovatel v této věci poukazuje na charakter § 37 přestupkového zákona, respektive výčtu hledisek zohlednitelných při stanovení výše sankce. Tento výčet je zcela zjevně demonstrativní, tudíž je na správním orgánu, která hlediska z tohoto výčtu při stanovení výše sankce uplatní, která ne, či zda uplatní hlediska v tomto výčtu neuvedená. Přestože se v případě obou přestupků jedná o stejného pachatele, přestupky jsou jiného charakteru a závažnosti. Horní hranice výše pokuty za přestupek podle § 125g odst. 3 vodního zákona činí 1.000.000 Kč, kdežto za nejprísněji trestný přestupek, který je projednáván v rámci tohoto řízení, je možné uložit pokutu až v desetinásobné výši. V prvním případě byla uložena nejdříve pokuta ve výši 250.000 Kč (25 % maximální výše), která byla následně v odvolacím řízení za použití korektivu výše pokuty obsaženého v § 37 písm. g) přestupkového zákona snížena na 100.000 Kč (10 % maximální výše). V druhém případě byla uložena pokuta 350.000 Kč, tedy 3,5 % z maximální výše, z procentuálního hlediska tedy téměř třikrát mírnější než pokuta za přestupek na úseku ochrany vod.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že zákonodárce spojuje s přestupkem na úseku ochrany vod nižší míru společenské nebezpečnosti než s těmi, které jsou předmětem této stížnosti. Stěžovatel má zato, že zohlednění společenské prospěšnosti provozu má své limity. Jestliže zákonodárce s určitým přestupkem spojuje možnou výši pokuty až do částky 10.000.000 Kč, navíc pokud se jedná o souběh několika takto trestatelných přestupků, je společenská prospěšnost provozu převážena společenskou nebezpečností škodlivého jednání, ke kterému v rámci provozu dochází. Rozhodnutím stěžovatele č. j. MZP/2019/560/1302 byla pokuta žalobkyně na úseku ochrany vod snížena z důvodu společenské

prospěšnosti jejího provozu na 10 % z maximální výše pokuty, čímž stěžovatel implicitně a v hrubých obrysech určil, v jaké procentuální výši se při zohlednění výše uvedené skutečnosti může pokuta pohybovat. Jestliže stěžovatel následně uložil pokutu za takto přísněji trestné přestupky v 3,5 % výši, nedopustil se žádného excesu v neprospěch žalobkyně. Společenská prospěšnost provozu nemusela být správními orgány nijak komentována, neboť by to bylo vzhledem k tak nízké výši pokuty v poměru k její zákonem dané maximální výši nadbytečné.

Stěžovatel ještě jednou odkazuje na již zmíněný rozsudek MS Praha č.j. 15 A 80/2020-102 ze dne 14.04.2022, ve kterém soud naznal, že „*není pochybením žalovaného, pokud konkrétně nereagoval na každou dílčí odvolací námitku. Není povinností orgánu veřejné moci detailně reagovat na každý dílčí argument účastníka řízení; podstatné je, aby se vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1).*“ Z tohoto rozsudku, jakož i soudem citovaných nálezů ÚS a rozsudků NSS vyplývá, že není povinností stěžovatele reagovat na každou dílčí odvolací námitku. Námitka společenské prospěšnosti provozu žalobkyně takovou dílčí námitkou je. Ve světle výše uvedených argumentů je stěžovatel toho názoru, že na tuto námitku nemuselo být z jeho strany jakkoli reagováno, a absence takové reakce nezpůsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Ve výše citovaném rozsudku se rovněž uvádí, že „*správní soudy také v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně správní rozhodnutí nelze vůbec meritorně přezkoumat. Napadené rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze bez obtíží seznat, na základě jakých podkladů a úvah žalovaný k jednotlivým závěrům dospěl, takovými vadami netrpí.*“ Stěžovatel je přesvědčen, že jeho, jakož i prvostupňové rozhodnutí tyto náležitosti splňují.

Pokuta byla žalobkyni uložena za to, že provozovala stacionární zdroj v rozporu s povolením k provozu (resp. provozním řádem), dále, že provozovala stacionární zdroj v rozporu s podmínkami pro provoz stanovenými výrobcem nebo dodavatelem, a také za to, že žalobkyně neodváděla znečišťující látky ze zdroje do ovzduší definovaným komínem nebo výduchem (únik prachu netěsnostmi u

výpadu z filtru F2 a také u výpadu odloučené magnetické frakce venkovního kontejneru a při následné manipulaci). Povolení provozu, provozní řád ani podmínky pro provoz stanovené výrobcem nebo dodavatelem technologie nestanoví limitní hodnoty pro obsah těžkých kovů v prachových částicích vypouštěných z provozované technologie do venkovního prostředí. Proto i pokud by teoreticky nebyla inspekci prokázána přítomnost těžkých kovů v odebraných vzorcích prachu, uložila by rovněž inspekce žalobkyni pokutu za porušení totožných povinností. K naplnění předmětné skutkové podstaty postačí vyvolání reálného nebezpečí poruchy veřejného zájmu na tom, aby ovzduší nebylo znečišťováno prachem. Žalobkyni vytýkané jednání nepochybně naplnilo nejen formální znaky vytýkaného přestupku, ale také materiální znak přestupku, neboť se jednalo o jednání vysoce společensky škodlivé (viz rozsudek MS Praha č.j. 15 A 80/2020-102).

Ministerstvo – stěžovatel nepopírá, že činnost společnosti ENVIROPOL s.r.o. je pro společnost přínosem – je zatím jediným zařízením v ČR, zabývajícím se ekologicky efektivním zpracováním vysloužilých elektrospotřebičů – to ale neznamená, že z toho budou této společnosti plynout neoprávněné výhody, zejména takové, že jí budou tolerovány přestupky spočívající v nedodržování právních předpisů, jako v dané věci nedodržování podmínek daných povolením provozu a nedodržování provozního řádu. Není také žádným pravidlem, že určitý názor aplikovaný v jednom rozhodnutí o odvolání musí být aplikován ve všech řešených případech. Každá věc je jiná a musí být řešena individuálně.

Stěžovateli nezbyvá než závěrem odkázat na odůvodnění obou rozhodnutí, jak prvo-, tak druhoinstančního, a zdůraznit, že všechny požadavky i zásady správního řízení stanovené ve správním řádu, byly činností obou správních orgánů zcela naplněny, současně žalobkyně nijak nebyla na svých právech krácena, není tedy důvodu napadená rozhodnutí rušit.

Stěžovatel uzavírá, že MS Praha se ve shora komentovaných odstavcích napadeného rozsudku, na jejichž základě prvo - i druhoinstanční rozhodnutí zrušil, **věnuje vesměs problematice mimo předmět daného správního řízení, navíc v některých odstavcích se zjevně mýlí** – pro tyto vady navrhuje stěžovatel napadený rozsudek v kasačním řízení zrušit.

III.

Vzhledem k uplatněným kasačním námitkám žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal podle § 110 odst. 1 s.ř.s. rozsudek, **kterým se rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 18 A 45/2020 – 177 ze dne 22.4.2022**

z r u š u j e

a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ing. Jaroslav Pospíšil
ředitel odboru výkonu státní
správy VII
podepsáno elektronicky